

WTC Oosterhout fietsseizoen 2016

Zondag 30 oktober Rien's Culinaire verrassing

Joop Zoetemelk. "Ik ben van mening, en ben dat altijd geweest, dat een renner die opgeeft omdat hij te veel uit zijn reserves heeft moeten putten, een verslagen renner is. Opgeven is vaak een teken van onvermogen". Met deze woorden snoerde Joop in 2000 de woorden van de criticasters die alsmat afbreuk bleven doen aan zijn Tourzege van 1980. Joop was meer dan eens de beste. Hij ging door dalen, scheerde langs ravijnen en beklom de hoogste toppen, dit allemaal zowel letterlijk als figuurlijk. Wie gaat hem dat na doen? Ere wie ere toekomt, Joop is de grootste Nederlandse wielrenner ooit! Dat valt niet te ontkennen. Wij als toerclub mogen blij zijn dat wij een broer van hem in onze gelederen hebben, een broer met dezelfde atletische vermogens en met dezelfde instelling.

Wij worden welkom geheten door een schitterende, mooie en prachtige ochtend. Haast bladstil. Een fleurig zonnetje. Vol verwachting naar de culinaire verrassing staan 16 leden te popelen om te vertrekken vanaf het bekende, nu in herfststooi gekleurde, parkeerterrein. Nadat de administratie was bijgewerkt gaf Kees het startsein. Het zou een rondje Kleine Slingerdreef plus worden. Soms hadden wij hinder van de laagstaande zon. Vaak mochten wij genieten van het filterend effect dat de steeds verder verkleurende bladeren hadden op het schaarse, doch nog steeds warmte gevende, zonlicht. Alsof tere, breekbare glasgordijnen diagonaalsgewijs tussen de bomen waren gehangen. Links en rechts staken paddenstoelen de kop op. Een perceel in het bos was gekapt, goudgele halmen hadden het open terrein in bezit genomen, daar waar de zon nog niet was geweest streden de dauwdruppels een niet te winnen strijd met de nadere zon. Via Besterd naar de bekende tussendoorweg richting Gilze. Een deel van de eiken was ontdaan van de kruin. Op de uiteinden van de stammen waren de nieuwe takken al in overvloed aanwezig. Wat verderop hadden linden hetzelfde lot ondergaan. Nu eens niet achter het vliegveld langs. Wij lieten Molenschot rechts liggen om wederom in Dorst uit te komen. Paarden en pony's laafden zich aan de in kracht toegenomen stralen. Om klokslag elf waren wij bij Het Houtse Meer. Ton K, Peter van D en Peter K waren er ook aanwezig.

De verrassing van Rien mocht er zijn. Een tomaten/gegrilde paprikasoep met basilicum en room was een pittige opsteker. Bij sommigen kwam de rook uit de oren. Zuurdesem brood met kip, spek, ei en tomaat. Of met zalm rode biet, avocado en bieslook roomkaas. Een gegrilde tosti met kaas, ham en bacon. Een evenwichtig gevulde wrap.

Blij dat er geen Frans Stokbrood en/of Spaanse Tapa's geserveerd werden. Dat zou best wel eens zware emotionele reacties op kunnen roepen. Onze voorouders hebben immers zwaar te lijden gehad onder het juk van de Fransen en de Spanjaarden. Oei, nu ga ik te veel lijken op meisje Sylvana S. en de bloedbroeders van het clubje denk.

Goed dat het seizoen ten einde is.

Zondag 23 oktober Giersbergen

Hennie Kuiper. De man van de onvergetelijke overwinningen en de in het geheugen gegrifte momenten. Een vechtjas pur sang. Klein gedrongen van stuk, groots in daden. Dominique Elshout beschrijft het passend in "Alleen vooruit". Daar waar zijn spraak soms haperde maalden de benen stug door. Hij gebruikte de spiegel om zich op te laden in het gevecht met de Das.

Tien leden aan het vertrek. Een kleine grijze kille wereld is ons deel. Niet klagen, in Mosul is het erger. Ik kom al snel tot de conclusie dat ik vandaag een enorme beginnersfout heb gemaakt. Ik heb het winterjack in de kast gelaten. Een domheid van jewelste. De rijp ligt op de grasvelden, mist tussen de bomen en boven het water. In de polder richting Raamsdonksveer dikt de mist aan. De brildragers hebben er last van. Schoonvegen helpt slechts kortstondig. Dit doet mij denken aan een rit in de Ardennen waarbij wij elkaar niet konden zien, maar wel konden horen. De onderlinge afstand was toen slechts enkele meters. Piet K bergt zijn bril op omdat hij het zonder beter ziet. Rechts en links van het Halve Zolenpad worden de geluiden gesmoord in de samenklonterende wolkjes waterdamp. Op het rode fietspad door Waalwijk zien wij hopen zwerfafval in de berm. De lange brug over het Drongelense afwateringskanaal is van een nieuw wegdek voorzien. De klepperende planken zijn vervangen door een geluidsarm wegdek. Het kleinere bruggetje verderop heeft nog wel muziek. Richting Giersbergen, bij een betonnen brug over de eerder genoemde watergang is in het water met balken een barrière gebouwd die de gekortwiekte woekerende waternavel moet opvangen. Met een speciaal vaartuig zal het uit het water gehaald worden. Het fietspad tussen De Drie Linden en De Rustende Jager is tjokvol met wandelaars, joggers en fietsers. In Loon op Zand was heel even sprake van anarchie; de ritleider gaf aan dat wij naar links moesten, echter, de eersten reden rechtdoor. Uiteindelijk kwam alles toch weer samen. De Fazantenweg werd zeer gedisciplineerd genomen. Tegen twaalf uur waren wij thuis.

Zondag 16 oktober Chaam

Jan Jansen. De man die wereldberoemd werd door het winnen van een tijdrit over 38 kilometer in de laatste etappe van de Tour van 1968. Hierna heeft hij geen grote overwinningen meer behaald. Het tijdperk van de Kannibaal brak aan. Toch mag zijn erelijst er zijn.

Voor vandaag had ik één afmelding. De secretaris stond in een enorme tweestrijd. Zou hij op deze, in wonderbaarlijke schoonheid geboren, najaarsdag kiezen voor een rit met zijn fietsmaten of zou hij bezwijken voor de verlokkingen van het rijden achter een deryn? Het bracht hem in een emotionele spagaat, temeer nu afgelopen week Robert Allen Zimmerman de Nobelprijs voor de literatuur gewonnen had. Deze toekenning raakte hem diep in zijn hart. Volgens mij wint volgend jaar Dick Bruna de Nobelprijs voor de literatuur. Zijn emoties gierden, gelijk rollende stenen, door zijn hoofd, uiteindelijk kwamen zij tot rust in voortkabbelend water. Vandaag zal het toerfietsen even een verlaten liefde zijn, die hij op zeer korte termijn weer in zijn armen zal sluiten. Zijn ambities op de zwarte trek waaien nog niet in de wind. Het bewijs daarvan is afgelopen donderdag weer eens geleverd. De 60+ groep ging dwars door de fluisterbarrière in de Overdiepse Polder toen ze de wind recht in hun gat hadden. Er werd door Piet K zelfs even een maximum aangetikt van 57,6 kilometer per uur.

Tweemaal het geluksgetal had zich gemeld aan het vertrek. Kees had weer eens een wonderschone route uit zijn toverdoosje getoverd. Had UCI Kees maar ingeschakeld voor het parcours in Qatar, dan hadden de renners over een aantrekkelijk, gevarieerd en wereldkampioenschap waardig parcours mogen rijden zonder een veredelde kermiskoers op het eind. Vandaag hadden wij regelmatig hinder van de laagstaande zon. De lage stand was ook duidelijk waarneembaar op de weilanden, daar waar de zon geen bereik had hingen de dauwdruppels nog te parelen aan de grassprietten, kwamen de sprietten binnen het bereik dan verdween de dauw als sneeuw voor de zon. De bomen waren schijnbaar aan een tweede jeugd begonnen, het vallen van het blad was opgehouden. Hoe lang zullen ze het vol houden? Het onvermijdelijk moment van het laatste vallende blad is in aantocht, daaraan valt niet te ontkomen.

De rit voerde ons richting Chaam. Het hart van wielerminnend Nederland op de eerste woensdag na de Tour werd langs verschillende kanten benaderd. Ieder zicht op de karakteristieke kerktoeren was als een hernieuwde kennismaking met dit markante punt van het Wielerdorp. Wij waren niet de enigen die het er vandaag van namen. Fietsgroepen, motorgroepen, wandelaars en joggers hadden deze ochtend het plan opgevat om eens een heerlijke frisse prikkelende neus te halen. Overigens heb ik de afgelopen week een artikel gelezen waarin uiteengezet werd dat aangetoond was dat duursporten goed is voor de ontwikkeling van de hersenen, bij marathonlopers was de hippocampus groter dan bij niet marathonlopers. Is toerfietsen vergelijkbaar met marathon lopen?

Om twaalf uur kwamen wij met een voldaan gevoel thuis.

Zondag 09 oktober Rondje Breda

Cyrille Guimard. Een geraffineerde, psychologische en creatieve technicus. Een peesontsteking haalde hem van de fiets. Als ploegleider loodste hij Bernard Hinault, Laurent Fignon en, niet te vergeten Luciën van Impe naar het geel in Parijs.

Liet men zich vorige week ontmoedigen door buienradar, vandaag liet men zich benoedigen door buienradar. Deze kil begonnen ochtend stonden veertien leden aan het vertrek. Rien had zijn kookmaatje meegenomen. Een potentieel lid?. Kees was weer eens noest in de weer geweest met zijn toverdoos. Het water in het Wilhelminakanaal lag er als een spiegel bij. Menig biljartlaken zal jaloers zijn. Juist voor het vertrek meldde Marco zich nog. Hij was opgehouden door een weerbarstige rits in zijn jack. Via een binnenweg naar Teteringen. De laaghangende mist lag als engelenhaar over het weiland gedrapeerd. De dunner wordende nevel werd door de opkomende sterkte van de zon opgejaagd naar de bosrand, om daar uiteindelijk tussen de donkergroene stammen in het niets te verdwijnen. Bij het Markkanaal rijdt Marco lek. In het zonnetje wordt de binnenband vakkundig vervangen. Na de Moerlakenbrug gingen wij rechts af richting het in de jaren negentig aangeplante Haagse Beemdenbos. Iets later rijden wij over het fietspad door de drassige graslanden. Het fietsveer richting Terheijden heeft van ons geen last. En dan is daar ineens een helling met een stijgingspercentage van 10%. Het obstakel wordt eensgezind opgereden. De afdaling kent eveneens een percentage van 10%. Een kaarsrechte afdaling zonder vangrails. Onvervaard storten wij ons in de afzink. Aan het einde een haakse bocht naar rechts. Mocht je deze bocht missen dan resteert een val in het ravijn om uiteindelijk in het water, dat vandaag gelukkig rustig is, te belanden. Dit buitengebied wordt ook veel gebruikt door lopers en loopsters, al dan niet in uitgelezen loopkleding. Eric G zal waarschijnlijk komende week naar de fysiotherapeut moeten omdat hij last kreeg van kramp in zijn nekspieren van al het achterom kijken tijdens het vele kopwerk dat hij verrichtte. In Prinsenbeek ervaart Marco dat hij deze dag het doelwit is van het pechduiveltje. Een tweede leuke band is zijn deel. Niet alleen het weer is zonnig, het humeur blijft ook zonnig. Er zal heel wat moeten gebeuren om

de stemming om te laten slaan. Daar kan zelfs DENK niets aan veranderen. De toverdoos van Kees doet zalig zoemend zijn werk. Via Vuchtschoot, Ulvenhout, Bavel en Dorst bereiken wij de thuishaven Oosterhout.

Zondag 02 oktober Alphen

Stan Ockers. Een bedeesde kleine held. Hielp Kubler en Coppi bij het winnen van hun Tour de France. Werd in 1955 op onnavolgbare wijze wereldkampioen. Overleed aan de gevolgen van een schedelbreuk na een val op de wielersbaan van het Sportpaleis te Antwerpen.

Aan verwennerij raak je snel gewend. Tot en met vorige week hebben wij een periode met schitterend, mooi en prachtig fietsweer achter de rug. Vandaag zou het eens anders kunnen zijn. Volgens de broer van Joop Z zou het over een uur gaan regenen. Mogelijk is dat de reden van de geringe opkomst, slechts 7 man. In de frisse ochtendlucht gingen wij dapper op pad. Voor Bavel werd een evenement van oude landbouwwerktuigen georganiseerd. De oudheid droop van sommige tractoren af. Bij de Galderse Meren geen drukte. Op het viaduct een strak verpakte loopster, spontaan dacht ik aan het meest bekende nummer van de Beach Boys dat zij op de Ip Smiley Smile hebben opgenomen; "Good Vibrations". De smeekbeden van de naar vochtigheid smachtende akkers is de afgelopen nacht deels verhoord. Dan breekt op plaatsen het grijze wolkendek open, de pure Hollandse luchten komen tevoorschijn. De luchten die een enorme gelijkenis hebben met de luchten op de doeken uit de Gouden Eeuw. Typisch dat in al die eeuwen de luchten niet zijn veranderd.

Om Chaam naar de Chaamse bossen. De eerste veldtoertochten zijn al in volle gang. De zon gaat weer verstoppertje spelen. Het grijs krijgt de overhand. Onze gedachten laten zich niet in de war brengen door al dat grijs, de omgeving is sprankelend groen met op vele plaatsen zilver glinsterend water. De voorspelling van de broer van Joop Z is nog niet uitgekomen. Zal de voorspelling uitkomen? In Altena bleek dat bestuurders van old-timers denken dat ze tijd tekort komen, wreed toeterend werden wij gemaand plaats te maken voor deze zeer zeker niet co2 neutrale bolide uit vervlogen tijden. Uiteindelijk bereikten wij Oosterhout met de zon op onze kruinen, het verstoppertje spelen was ten einde. Een droge ochtend. Wie had dat verwacht? De thuisblijvers in ieder geval niet.

Zondag 25 september Vennentocht

Rik van Looy. De koning van de klassiekers. Rik II. Rik van Steenberghe was Rik I, de eerdere koning van de klassiekers. Van Looy heeft alle klassiekers één maal of meerdere malen gewonnen. De laatste ontbrekende won hij op 35 jarige leeftijd, de Waalse Pijl. Hij behaalde 379 overwinningen.

Vandaag het favoriete getal van Johan C aan het vertrek(exclusief de gastrijder). Theo was de grote afwezige, hij vertoeft in Erdoganistan. De frisse lucht werd heel langzaam opgewarmd door een vilein laag staand zonnetje. Soms had je geen idee wat een meter voor je gebeurde. Tussen de bomen was het graden kouder dan in de zon. De mannen van Van Boxel passeerden ons in een mooie cadans. Wij lieten ons gelukkig niet verleiden tot een verhoging van het tempo, het lag al aan de bovenkant van de bandbreedte. Riel werd via Looienhoek benaderd. In Goirle nog even gedacht om rechts af te gaan richting het Bos van Wallers. Hans prikte die gedachte snel door. De maisvelden richting Hilvarenbeek stonden er belabberd bij, dit is een slecht jaar voor de verzamelaars van kolven. De akkers, de velden, de bossen en de tuinen snakken naar regen, nee zij smeken om regen. De loofbomen verliezen al de bladeren, de sapstromen door de cambium maken een terugtrekkende beweging. Biest Houtakker wordt via een andere weg aangedaan. Biest staat voor een driehoek nabij een uitloper van een hogere zandrug (een zogenaamde schijf) waar omheen het gehucht tussen 600 en 1000 is ontstaan. Vanaf Moergestel werd de gebruikelijke weg langs Oisterwijk, Assisië in Biezenmortel naar huis genomen. Op de Fazantenweg hield onze variant van Team Sky het tempo zo strak dat de traditionele versnellingen achterwege bleven. Iets na half twaalf waren wij thuis.

Zondag 18 september In den Bockenreyder

Ercole Baldini. De Hercules van Forlì. Bracht het werelduurrecord terug naar Italië. Werd wereldkampioen en olympisch kampioen. Won de Giro en kwam daarna in het wak van de zelfvoldaanheid. Kreeg de omvang van een pizzabakker die altijd de niet verkochte pizza's naar binnen werkte.

Vandaag weer een grijze ochtend. Vol goede moed op weg. In Loon op Zand bleek dat Jan in 't G nu ook de kunst verstaat om een braderie en een wegoopbreking in de route op te nemen. Bij de rustende jager rechts af. De halverwege de weg aangelegde waterpartijen lagen er schitterend bij, de oevers glooiend met hier en daar lisdodden. Na de verkeerslichten fietsten wij onder de imposante eiken richting hetgeen ooit de Meubelfabriek Oisterwijk was. Na wat rotondes kwamen wij op het golvende fietspad richting Moergestel. Diessen, Baarschot. De ons bekende weg. In de nieuwe natuur links een paar ezels, rechts plaggenhutten. Verder veel mais die het dit jaar moeilijk heeft. In den Bockenreyder

werd zonder problemen bereikt. De geur van gebakken ontbijtspek kwam ons in vlagen tegemoet. De uitsmijters zijn hier van goede kwaliteit. Het water komt in de mond; een Pavlovreactie? Vandaag niet voor ons. Wij beperken ons tot een punt appeltaart, kersentaart of aardbeientaart. De zon komt zelfs uitbundig door het wolkendek. Wat kan het toch allemaal mooi zijn. De bediening was zeer vlot. Toen de zon zich verstopte werd het fris op het terras. Het wegdek van de Prins Hendriklaan zag er goed uit, is wel eens anders geweest. De Bossche Hoeve lag er vredig bij, het jongvee rustig op stal. In Aarle werd vandaag geen vinkenslag gehouden.

Achter Alphen, bij een kampeerboerderij/activiteitencentrum bleek dat sterk elastisch katoen silhouetten op de voorgrond doen treden. Jan in 't G reed onverstoort op kop. Hans L werd geconfronteerd met het feit dat hij blubberbenen had. Zijn nieuwe koersbroek bracht daar zelfs geen verandering in. Ik mocht even achter Jan rijden, zijn kuiten trokken mijn aandacht, weliswaar niet op dezelfde manier zoals het decolleté van Claudia Cardinale in "Once upon a time in the west" toen Charles Bronson, mister harmonica, de kraag van haar jurk in een wilde ruk verwijderde. Het was alsof iedere kuit uit twee tektonische platen, vergelijkbaar met de Indische en de Aziatische, bestond die ritmisch tegen elkaar bewogen, bij elke botsing kwam een spier over de kuit omhoog, vergelijkbaar met de Himalaya. Achter het vliegveld, langs de camping sloeg de gebruikelijke vlam in de pan. Kees en Ary reden een finale tot aan de verkeerslichten waar geen antwoord op te geven was. Iets over een uur waren wij thuis.

Zondag 11 september Zwartenberg

Vittorio Adorni. Een luxe knecht. Winnaar van de Giro in 1965. De regenboogruif in 1968.

Hielp Felice Gimondi aan de overwinning in Parijs Roubaix. Stapte over naar het kamp van de tegenstander van Felice, te weten De Kannibaal. Werd later tv-presentator.

Op deze diepgrijze ochtend met een uiterst fijn regentje stonden wij tocht mooi met tien man aan het vertrek. Kees had een wonderschone rit uit zijn toverdoosje tevoorschijn gehaald. Vanaf een kaart is dit haast niet te rijden. Hopelijk rijdt de nestor van vandaag nog lang met ons mee. Via Surea, waar wij vandaag geen runderen zagen, richting Chaam. Het leek alsof Kees de route uitgepijld had, gedurende een behoorlijke tijd volgden wij de bordjes van BBC. Via allerlei binnendoorweggetjes kwamen wij op de Sprundelsebaan. In de verte twee politieauto's en een ziekenwagen. Wat fietsen op een hoop, een kapotte buitenspiegel op het wegdek, hulpverlenende ambulancebroeders, vertwijfelde toerfietsers in de weer met hun slimme telefoons. Kortom het zag er allemaal niet al te best uit. Bij thuiskomst hoorde ik bij het nieuwsbericht van de radio dat in Zundert een busje op een groep fietsers was ingereden. Wij vervolgden onze weg via onder andere Zandspui, Klappenberg en Turfvaart. De Wildert lag er vandaag schoon bij. Het eerste stuk was omzoomd met beuken, daarna een stuk met beuken en rhododendrons die uitgebloeid waren, toen eiken afgewisseld met kastanjabomen en op het eind weer eiken. In Etten Leur wederom een Turfvaart. Dan komt de molen van Zwartenberg in het zicht. Links van ons een jacht dat de haven verlaten heeft. Rechts de akkers waarvan de oogst inmiddels is binnen gehaald. Bij café Elsakker is het terras nog leeg. De zon is het niet gelukt door de grijze massa te breken. In Terheijden worden wij vakkundig geweerd van de jaarmarkt. De hekken worden bijna in het voorwiel geplaatst. Een compromis is niet mogelijk. Ruim voor twaalf uur zijn wij thuis.

Zondag 04 september Moerdijk

Eugène Christophe. Cri-Cri of de Oude Galliër. Nazaat van Asterix of Obelix? Was de eerste drager van de gele trui. Op 9 juli 1913 lag hij op kop in de afdaling van de Tourmalet. Een breuk in de voorvork noopte hem te voet verder te gaan naar de smederij in Sainte-Marie-de-Campan. In 1919 had hij wederom een voorvorkbreuk evenals in 1922. Magne noemde hem, tijdens de eredienst van zijn begrafenis, een missionaris van de wielersport.

Vandaag stond eigenlijk De Brabantse Wal op de kalender. Kees had al stukken verkend. De weersverwachtingen waren echter van zodanige aard dat besloten werd een alternatief te rijden. Onder een voortjagend grijs wolkendek werd vertrokken richting Moerdijk. Richting café Elsakker hadden wij rechts een mooi uitzicht op aanstormende buien. Een horizontale witte band met daar bovenop een gitzwarte brui van over elkaar vallende wolken. Het had iets weg van een lakenvelder die op zijn achterste poten staat. Links zag er vrolijker uit. Licht grijs met op vele plaatsen lichtgele slierten van de warmte brengende zonnestrallen die door het dek priemden. Was het rechts een lakenvelder op zijn achterste poten, dan was het links een okapi op zijn achterste poten. De overgang tussen beide weersystemen werd gevormd door afwisselend wit en grijs. Een zebra op zijn achterste poten. Een zebra is ontembaar, de wolken waren ook ontembaar. Na Zevenbergen nam het zuurstofgehalte een forse sprong om later weer iets terug te vallen. Ter vermijding van een stuk met een dikke laag split kozen wij voor de polder richting Blauwe Sluis. Na Blauwe Sluis kreeg het zuurstofgehalte nog een enorme zwiep omhoog. De tot fijnstof platgereden klei zoog het water op. Er ontstond een dunne

filmlaag natte lichtbruine smurrie op de weg. De fietsen waren weer toe aan een poetsbeurt. De kleding kon meteen de wasmachine in. De akkers met uien zogen het water op. De uien smeekten gerooid te worden. Richting Made werd de neus geprikkeld door de geur van knolselderie en prei. Twan werd in een zetel thuis gebracht, wij gingen onze weg richting een verfrissende en schoonmakende douche.

Zondag 28 augustus Etapastour

Alfredo Binda. Een Italiaan die met zijn broer naar Nice emigreerde om de armoede te ontvluchten. Een gentleman die stevig in het zadel zat. Driemaal wereldkampioen, vijfmaal de Giro, viermaal Lombardije en tweemaal Milaan-San Remo. Dan ben je een hele grote. De Giro heeft hem één keer afgekocht om niet te starten. In de Tour was hij vooral succesvol als ploegleider van Bartali en Coppi. Peloton zeven staat genoteerd voor het vertrek om 10:20 uur. Negen aanmeldingen. Uiteindelijk acht vertrekkers omdat Jan de R met serieuze knieproblemen kampt. Fietsen is voor hem niet mogelijk. Een bakje met een warm worstenbroodje. Er wordt volgens het spoorboekje vertrokken. Maurice van Gorp pikt meteen de gemiddelde snelheid op. Geen tijd om rustig warm te draaien, gaat een lastige dag voor mij worden. In Dongen vaart worden de bomen langs de vliet gesteund opdat ze niet omvallen. De voorste motoren manen tegemoetkomend verkeer soms op een agressieve manier om met het peloton rekening te houden. Op gezette tijden wordt de motor dwars op de weg gezet. Een machtspelletje met de automobilisten? In Loon op Zand nemen wij de toeristische route naar de kerk. Op stukken met de wind stevig in de rug gaat de snelheid hoog in de dertig. Na Hedel komen wij op het terrein van afgelopen zaterdag. In Velddriel is het oppassen geblazen. Wegversmallingen en tegemoetkomend verkeer. Wat later een brandweerwagen met sirene. Richting Zaltbommel een voorproefje van hetgeen ons na de pauze te wachten staat. De groep breekt. Bij het Stadscafé is de keuze ruim, als je hier iets tekort zou komen heb je liggen slapen. Het terras had bij vlagen iets weg van een modeshow, strak, strakker, strakst. Zien en gezien worden, een beetje draaien een beetje showen. Op tijd wordt weer vertrokken. Maurice leidt ons de dijk op naar Gameren en Brakel. Stevig aanpopen. Ondanks dat de knie ingesmeerd is begint hij te sputteren. De terreinkennis van Ary brengt uitkomst wanneer de motorrijders het spoor even bijster zijn. Bij de sluis van Andel blijkt dat de kaars van Ad C steeds minder licht en warmte ging geven. Kees R en Piet R besluiten met hem een kortere weg naar Oosterhout te nemen. Achteraf bleek die weg maar 4 kilometer korter. De wind was niet minder. Foute beslissing? De pilsjes en de tapas deden de ontberingen vervliegen.

Zondag 21 augustus De Heilige Eik

Maurice Garin. Geboren in Arvier in Italië. De familie vertrok al snel naar Frankrijk om de kost te verdienen. Zijn bijnaam, de kleine schoorsteenveger, kreeg hij omdat hij in de grote steden van Frankrijk als schoorsteenveger voor brood op de plank zorgde. Hij was de eerste winnaar van de Tour de France. Het jaar erop werd hij tezamen met de nummers twee tot en met vier gediskwalificeerd. Twan stond onder een grijze lucht, met hier en daar wat minder grijs, geduldig te wachten. Al snel waren wij het erover eens dat de oorspronkelijk Heilige Eik ingeruild zou worden voor een andere Heilige Eik. Wij zouden vertrekken in de richting van Terheijden en Wagenberg. Bij Brabant Water moeten wij al schuilen voor de regen. Regenjack aan en bij de eerste opklaring verder. In de Meerberg was het echt droog. Na Bergvliet begon het weer te miezeren. In het kapelletje aan Het Munnikenhof stond een man in de deuropening, hij keek hoopvol naar de hemel, smekend dat de waterdruppels zouden ophouden. Wij vroegen hem te bidden voor droog weer. Bij het Pannenkoekenhuis werden de voeten al nat. Het was stil op de Houtse Heuvel. Twan ging rechts af, ik ging langs de alternatieve Heilige Eik naar huis. Jammer, volgende keer beter.

Zaterdag 20 augustus Oosterhout – Oosterhout – Oosterhout

Jelle Nijdam. De proloogspecialist, ooit begonnen bij WV Breda. Hier werd bij ploegentijdritten wel eens gezegd dat Jelle geen lange aflossingen mocht rijden omdat hij dat niet aan zou kunnen. Soms pakt het echt anders uit. Kijk maar naar de touretappe in 1989 over de Col de St. Jean, die hij grandioos won. De erelijst van Jelle Nijdam staat bol van eerste plaatsen, niet in de geringste koersen. De dag had moeite om de ochtendkilte uit zijn veren te schudden. Met tien vertrokken wij voor de in ere herstelde klassieker. Kees had een beeldschone route uit zijn toverdoos tevoorschijn gehaald. Wat is Nederland toch mooi. In de Overdiepse polder moest een aangelijnde kunstroofvogel de ongewenst vogels op afstand houden. Met het veer naar Drongelen. De geur van het water gaf mij een prikkelend gevoel in de neus. Op het bovendiense fietspad had je aan stuurboordzijde een mooi uitzicht op de rustig voortkabbellende Maas, aan bakboordzijde lagen de akkers, poelen en weilanden, in de verte het beeldbepalende kunstwerk over de nog steeds voortkabbellende Maas. Via Well, Ammerzoden naar Californië. En wandelaarster was zo vriendelijk om voor ons de toegangshek van

het fietspad open te houden. Ze had nog nooit zoveel complimenten in zo'n korte tijd gehad. Landelijke weggetjes met landhuizen voeren ons langs oude zandgaten naar Rossum. Aan de meerpalen bij de sluis was goed te zien hoe hoog het water de afgelopen maanden gestaan heeft. Het fietspad langs en door de uiterwaarden wordt vlot genomen. Dit landschap doet mij denken aan het gedicht van Hendrik Marsman; "Herinnering aan Holland".

Jan van Gils had deze rit eigenlijk mee moeten maken, een genot voor de zintuigen.

Wij rijden door de oude woonplaats van Frans Halsema, naar Wamel om in Beneden Leeuwen bij Hotel de Twee Linden de eerste stop te nemen. De appeltaart en de kwarktaart met aardbeien ging erin als koek. De bediening was vlot en vriendelijk. Bij het vertrek bleek dat de voorband van Peter van Vugt nog last had van de confrontatie met een ijzeren richel bij het inrijden van het dorp, een vertraagde lekke band. De Afferdense en Deestse waarden worden stevig onder handen genomen. In het kader van het project "Ruimte voor de rivier" wordt een permanent meestromende nevengeul van vier kilometer aangelegd waarbij tevens aan herstel en uitbreiding van natuurwaarden wordt gedaan. De zandzuiger, uitgerust met meerdere silo's waarin het opgezogen zand tijdelijk opgeslagen wordt, heeft nog heel wat uren te maken eer het project gereed is. Bij Ewijk gingen wij de brug, die van een gloednieuw betonnen wegdek wordt voorzien, over. Via idyllische fietspaden, waarop meerder platgereden kikkerlijken te zien waren, om en door het strandpark Slijk-Ewijk werd Oosterhout nu eens via de noordkant benaderd. De traditionele foto kon niet uitblijven. Het resultaat van de waterwerken bij Lent was niet te missen. De vaak lastige bocht in de Waal bij Nijmegen werd in de bergvaart genomen door een met containers geladen koppelverband. De Ooypolder werd aangedaan. Op een pas gemaaid stuk grasland paradeerde een groot aantal ooievaars, iets van de rand zat een dame in zen-sferen de statige vogels te bestuderen.

Op de klim naar Berg en Dal laat Peter van V zien dat hij nog steeds de klimbenen heeft van jaren geleden, Eric G fladderde omhoog als Luciën van Impe in zijn beste dagen. Bij Groesbeek nam het zuurstofgehalte in de lucht toe. Heumensoord lag verscholen in de bossen. Het Maas-waalkanaal en de Maas werden overgestoken. De sluis en de stuw bij Heumen staan bij deze waterstanden permanent open. Via de Kraaienbergse Plassen naar Grave, het centrum nog bestraat met kasseien. Hier werd geen geschikt terras gevonden. In Ravenstein werd gestopt bij een, voor sommigen bekend, zonovergoten terras aan de jachthaven. Het fietspontje voer heen en weer. Drs. P. is niet meer. Richting Demen en Dieden kwam er ineens zeer veel zuurstof in de lucht. Het bladerdak van de imposante bomen naast de slingerde weg bood een mooie schuilplaats. De SP plaats Oss lieten wij, toepasselijk, links liggen. Het volgende deel bestond uit een open vlakte zonder enige beschutting. De wind stond zeer ongunstig, het was een vileine wind. Peter van V en Marco S toonden hier hun onuitputtelijke krachten, zij namen bijna al het kopwerk voor hun rekening. Na Empel en Engelen, in de sluis lag een containerschip, kwamen wij weer op zeer vertrouwd terrein, via Vlijmen door de Drunense Duinen naar het thuisfront. Op de Fazantenweg werden geen versnellingen meer waargenomen. Om kwart voor zes thuis.

Zondag 14 augustus Hoogstraten

Joaquim Agostinho. De overlever. Was ooit herder. Heeft in de koloniale oorlog in Angola gevochten Waar hij al zijn vrienden verloor. Begon op zijn vijfentwintigste met wielrennen. Testte regelmatig de zwaartekracht. Zegevierde in 1979 op Alpe d'Huez. De kannibaal heeft ooit gezegd dat als Joaquim echt vlucht je er beter bij kunt zijn omdat je hem anders niet meer terug ziet. Hij domineerde in de ronde van Algarve op 42 jarige leeftijd. Een val tijdens deze koers overleefde hij echter niet.

Sinds afgelopen dinsdag hebben wij een echte vorstin in ons midden. Mary heeft Sara gezien.

Volgens de uitleg bij Gen 17:15 betekent Sara vorstin. Nog mooier, over twee weken heeft ze samen met haar Harrie de tweekoppige bevelvoering over haar huwelijksbootje.

Vandaag hadden, onder een mistroostige grijze hemel, twaalf leden de moed om naar de Warande te gaan. Via de bekende wegen richting Chaam en Meerle. Dan rechts af De Lage Rooy. Op de elektriciteitsdraden genieten zwaluwen van een welverdiende rust. Die rust wordt verstoord door het zovende geluid van onze bandjes. Ineens zijn de elektriciteitsdraden kaal. De Hoogstatense Baan, met links nieuwe natte natuur, voert ons naar Minderhout. Uiteindelijk komen wij op het fietspad in Hoogstraten dat langs de vele terrasjes loopt. De geur van vers gebakken broodjes. De Sint Catharinakerk is voorzien van vangnetten. Tussen de bomen ligt een half aangevreten duif. Na Achtel volgt een stuk dat wij vorige week omgekeerd gereden hebben. Het bungalowpark wordt aangedaan. Ondertussen doet de zon verwoede pogingen om de grijze luchten te verdringen. Na Zondereigen straalt de zon zoals velen het graag zien, warme stralen strelen de huid. Vanaf het fietspad langs Schalluinen wordt de bekende route naar huis genomen. Het tempo wordt strak gehouden. Geen Sky-trein doch een Jan trein. Onverstoort laat Jan de benen malen. Om beurten wordt geprobeerd langere tijd naast hem te rijden. Met wisselend succes. Iets voor twaalf uur rollen wij Oosterhout

binnen. Geen incidenten, gewoonweg een mooie strakke rit waarbij de zon uiteindelijk nog goedgehumt uit bed gekomen is.

Zondg 07 augustus Den Hout – den Hout – Den Hout

Eddy Merckx. De ongeëvenaarde, de kannibaal, een atletisch genie geschapen om te zegevieren. Iemand die niet weet wie Eddy Merckx is heeft vast een paar eeuwen onder een steen gelegen. Vandaag staat een semi klassieker op het programma. Vertrek vanaf de kerk in Den Hout. De zon fabriceert tussen de huizen door mooie lijnen op het wegdek. De deelnemers staan samengeklonterd en laven zich aan de verkwikkende warmte brengende stralen. In totaal vertrekken 13 leden. Voor sommigen is 13 een ongeluksgetal. Ik zie dertien niet als een ongeluksgetal, het is het zesde priemgetal en als je het eerste priemgetal na het getal zes (zeven) erbij optelt krijg je 13. En zeven is het geluksgetal. Piet K reed vandaag in zijn nieuwe clubkleding, het zat als gegoten. Mooi was ook dat er weer een lid is die de nul uit het opkomstklassement heeft weggewerkt.

Het fietspad richting Chaam lag er mooi bij. Rechts het bos en links een gegraven, nu droog staande, sloot. De schuine kanten waren begroeit met varens en met mos, een vochtige omgeving in de schaduw van de bladeren. Het deed mij denken aan onze trip naar La Bérarde in 2003. Na Vénosc reed je daar, nadat je over het bruggetje was, de in de schaduw liggende helling op met een tweecijferig stijgingspercentage, de druipende wanden waren begroeid met sappig mos en varens. Het fietspad na Wortel werd zonder problemen genomen. Dan rechts af, richting de Strafkolonie. Op de klinkerweg, die zeker niet door Gerrie Kneteman is aangelegd, sloeg de vlam in de pan. De hobbelig neergelegde klinkers nodigden uit tot een kleine slijtageslag. Had je de slag gemist dan kostte het energie om aan te sluiten. Het was zaak om in een cadans te komen, om het gesprek aan te gaan met de klinkers. Bewonderingswaardig dat het juist de badmintonners zijn die deze kunst het beste beheersen. In Beerse streken wij neer op het ons bekende terras. De immer goed geluimde uitbater nam lachend en kwinkslagen uitdelend de bestelling op. Later bleek dat wij de laatste appelpunten afdamen, hij moest zelfs de strudels aanspreken.

De uitbaatster van de friettent naast het terras was minder vriendelijk; wij moesten de fietsen elders stallen ondanks dat zij pas over een uur open zou gaan. Op de terugweg hadden wij de wind in de rug. De fietscomputertjes spraken boekdelen, het eerste cijfertje van de snelheid gaf constant een drie aan. In Oosterhout bleek dat de gemiddelde snelheid op de terugweg bijna twee kilometer hoger is gezet. Een en ander nam niet weg dat sommigen nog oog hadden voor de omgeving. Een super JvGilsje op de eerste verdieping van een in aanbouw zijnde woning was niet te missen. Drie leden reden nog door naar Den Hout om de cirkel rond te maken, het Kloosterke was gesloten. Paul was op vakantie evenals Twan. Een rit zonder problemen, dertien is echt geen ongeluksgetal.

Zondag 31 juli Rucphense Heide.

Jacques Anquetil. Monsieur chrono. In één adem te noemen met alléén de allergrootsten van het wielrennen; Fausto Coppi, Eddy Merckx en Bernard Hinault. Zijn meest tot de verbeelding sprekende prestatie was het starten in 1965 in Bordeaux-Parijs, slechts enkele uren nadat hij de Dauphiné Libéré op zijn naam had geschreven, en deze ook winnend afsloot.

Twee man in lange mouwen en zeven man korte mouwen aan het vertrek. Sommigen hadden het over hetgeen zij op buienradar hadden gezien. Er zit nattigheid in de lucht. De in de schaduw liggende fietspaden zijn nog nat van de nachtelijke regen. Daar waar de zon en de wind is langs geweest is het wegdek droog. Op het fietspad langs de randen van oosterheide reed een man die wel erg diep in het glaasje, beter lijkt mij in deze "in het vat", had gekeken. In Ulvenhout rijden wij door het Vinkenbos. In Limburg zouden de Vinkenslag mijden.

De stenen dierentuin richting Zundert is aan een opknabbeurt toe. Sauna Diana is nog in diepe rust. Via het fietspad komen langs De Krochten, een broekterrein met open water, broekbosjes en lage heide. Broek staat voor laaggelegen terrein in moerasachtig land. Via Maalbergen naar de Bloemstraat, een klinkerweg met mooie eiken langs de kant. Achtmaal. Bij de Oude Buisse Heide trad bij de secretaris een pavlovreactie op.

Er waren vandaag zeer veel groepen Belgische toerfietsers op pad.

Bij het opdraaien van de Rucphense Heide bleek het informatiebord vernield te zijn. Wie doet nu zoiets? Niemand, is vaak de uitkomst als je het aan personen gaat vragen. Niemand maakt een informatiebord kapot, niemand gooit vuil op straat (waarom had ik dan gisteren binnen een paar uur drie volle vuilniszakken met zwerfafval?). Ik zou wel eens willen dat die persoon "niemand" eens aangepakt werd, bijvoorbeeld in het programma "Opsporing verzocht".

Na Rucphen kwam de specialiteit van Kees volledig uit de verf. Hij knoopte met zijn toverdoos de mooiste weggetjes langs de mooiste stukjes van dit gebied aan elkaar om uiteindelijk op de Moerdijkse Postbaan uit te komen. Onderweg kwamen wij nog diverse groepen met paard en wagen tegen.

Hoe landelijk wil je het hebben? Bij het uitrijden van de tunnel bij het Liesbosch reed senior (Piet v G) als een junior, alsof het hem geen kracht kostte geselde hij zijn pedalen. Prinsenbeek lieten wij rechts liggen om via Elsakker naar huis te gaan. Bij de brug over de Mark vochten Niek en Rob (de meest waarschijnlijke vader van kleinkinderen van Rien) een verbeterd duel uit. Een fotofinish was het resultaat. Wie weet trekt Niek volgende keer aan het langste eind. Op de brug hadden wij een goed zicht op de buienmachine die in de verte op gang werd gebracht.

Op de Schuivenoordseweg kwam de traditionele tempoversnelling. De groep viel uiteen. In Terheijden was de eveneens traditionele samensmelting. Peter Bastiaansen haalde ons met zijn WTC Made tot twee keer in voordat wij bij het pannenkoekenhuis rechts af gingen. Nog geen kwartier thuis en de eerste druppeltjes vielen. De voorspelde hevige buien bleven echter achterwege.

Zondag 24 juli Numansdorp.

Walter Godefroot. Het zwarte schaap van Merckx. Was twee jaar ouder dan de kannibaal. In 1964 te Tokio weigerden ze samen te werken, de Belgische formatie ging af. Later gingen ze elkaar meer en meer respecteren. Voelde zich thuis op de keien. Werkte zich in de Hoogmis 1978 uit de naad voor Thureau, die kon het echter niet afmaken. Toen won Walter.

Is de rit Numansdorp nu langer of korter dan 100 kilometer?

De zon had moeite om uit bed te komen. Over het water lag een flinterdunne waas. De tik in de fiets van Marco is verholpen, zat in de zadelpen, niet in het balhoofd.

Wij vertrokken via de kortste weg naar de Amer. Het vakantiehuisje aan de Hamseweg lag er vredig bij, je zou niet zeggen dat hier eerder dit jaar een rekening is vereffend. Nu eens geen schuimkoppen op het water bij de Moerdijkbrug. Tussen de oogstbare akkers naar Strijensas. Sinds 1421 is Strijensas gescheiden van De Klundert door het Hollands Diep. In de waterloop dobberen waterlelies, trots hun bloemen tonend. Op sommige bladeren genieten kikkers van de milde ochtendtemperatuur. Het heeft veel weg van een ouderwetse schoolblad die tijdens de lessen aan de muur werd gehangen. Na het karakteristieke bruggetje met sluisje (sas) volgt een stuk steenslag, er wordt aan de dijkverzwaring gewerkt. Via de lange Schuringsdijk rollen wij Numansdorp binnen. Het nemen van de Volkeraksluizen vergde de nodige inspanning. Daarna gin het in gezwinde spoed naar Helwijk, Klundert, de bekende weg via de Pootweg naar Terheijden. Het zou niet verbazingwekkend zijn als de Sky-mannen het aanhouden van een straf tempo van ons afgekeken heeft. Bij thuiskomst bleek de afstand toch meer dan 100 kilometer. Douchen, eten en verder de middag niets meer gedaan dan op de bank liggen. Ik was, zoals de Duitser zou zeggen, "erschöpft", hopelijk volgende keer betere benen en een betere gesteldheid. Mijn "jour sans" zit erop evenals mijn "off-day".

Zondag 17 juli De Beer van Rijkevorsel.

Miguel Poblet. De snelste kaalkop. De eerste Spanjaard die ooit de gele trui droeg. Was ook de eerste renner die in één seizoen een etappe in alle drie de grote rondes won. Versloeg Louis Caput in de sprint. Versloeg op de befaamde Via Roma (Milaan San Remo) Rik van Steenbergen en in een andere uitvoering versloeg hij Fred De Bruyne.

De temperatuur was goed. Het wolkendek was grijs met hier en daar een plukje lichtgrijs. Via de bekende wegen kwamen wij in het buitengebied tussen Ulicoten en Hoogstraten. Ook hier zijn afvalterroristen bezig geweest. In een stil zijweggetje waren een koelkast en een wasmachine gedumpte. Opvallend was dat de mais overal in slechte doen was. Gaat een slechte oogst worden voor Ary. Denk je in een buitengebied rustig te kunnen fietsen, word je op onverwachte momenten ineens rechts ingehaald, zelfs ook in bochten. Hadden wij vroeger niet geleerd om links in te halen? Even na Wortel schiet er op een wonderbaarlijke manier een op het fietspad liggende spaak in het wiel van Frank. Een verlaat verjaardagscadeau voor hem? Na de te koop staande boerderij gaan wij naar rechts, de Bolk op. In de Bolkhoeve kijkt een paar koeien ons slaperig aan. Aan de linker kant een oude kale dode boom. De stam geheel verweerd. De takken priemen de lucht in gelijk de armen van een soldaat die zich overgeeft. Een kapelletje met een ronde toren worden talloze kaarsjes gebrand. In de verte doemt de spits van de kerktoren op. De Sint-Willibrorduskerk is tijdens de bevrijding door vlammen vernield. De kerktoren heeft men gerestaureerd, het schip is nieuw gebouwd.

Het onderscheid tussen nieuw en oud is tijdens het langs rijden goed te zien.

De naamgever van deze tocht staat nog op zijn plaats. Een likje verf zou geen kwaad kunnen. Een rafelig randje van het wegdek oefent een niet te weerstane aantrekkingskracht uit op het voorwiel van Rien. Met wat acrobatische toeren lukt het hem overeind te blijven. Over stuurmanskunst gesproken. Toch moeten wij van de fiets, de voorband blaast de laatste adem uit. Het is dringen om Rien te helpen. Eenmaal weer op weg zien wij in de verte de karakteristieke torentjes van De klokkenberg afgetekend tegen een niet veel goeds in zins hebbende pikzwarte lucht. Wie weet waait het over. Tussen Bavel en Dorst zijn wij de sigaar. In een mum van tijd nadert de bui ons van links.

(Had Pim F. geen last van iets van links?) Er is geen ontkomen aan. Het water sopt in de schoenen, de shirts en ondershirts nat tot op de huid. In Dorst vindt Dorst op stellen plaats. Ach, de deelnemers worden nu nat van de regen en nat van het parcours met waterattracties.

Eenmaal op het rode fietspad langs Oosterheide mogen wij ervaren dat de loopshirts van stevigere stof zijn dan de puma voetbalshirts die tijdens het EK gedragen werden. Thuis werd deels met ongelooft gereageerd toen ik vertelde dat wij zo'n bui hadden gehad. Plaatselijk.

Zondag 10 juli Baarle Nassau.

Rini Wagtmans. Chris Froome liet een nieuwe vorm van dalen zien in de afdaling van de Peyresourde. Het zag er spectaculair en acrobatisch uit. Geef mij maar de beelden van Nederlands beste daler ooit, Rini Wagtmans. Op de vraag of daalvrees terecht is antwoordde Rini ooit: "Nee, zo lang je jezelf en het parcours goed kent, blijft de kans klein zwaar ten val te komen. Als je een berg afrijdt en je weet dat een maximumsnelheid van 90 kilometer verantwoord is, moet je niet proberen met 120 te dalen, want dan loopt het onherroepelijk mis. Een renner die een verkeerde manoeuvre maakt na met een te hoge snelheid een bocht in te rijden is een brokkenpiloot."

Vandaag een mooi zomerse dag, Hollandse luchten met witte wolken tegen een blauwe achtergrond en een zwoel windje. Robert vd B sloot na een mindere periode weer aan. Vier van de Zeelandgangers waren ook van de partij. Theo had gisteren een mooi afscheid van zijn collega's. Rien heeft een collega van de kookclub uitgenodigd mee te rijden. Via de Slingerdreef gaat het richting Chaam en vandaar naar Baarle Nassau. Waar is Jan van Gils toch? Dit was een uitgelezen rit voor hem. Een relatief kort ritje met een hoge dichtheid aan vergezichten. Een rit om het fietsvirus heerlijk te laten woekeren. Veel groepen hadden deze dag gekozen om eens lekker te genieten van het weer en van de omgeving. Kortgeschoren grasvelden. Hier en daar was de tarwe al geoogst. De mais deed zijn best zich te herstellen van de afgelopen vochtige periode. Aardappelvelden stonden in bloei, geelschillige aardappelen hebben witte bloemetjes en roodschillige aardappelen hebben lilaparse bloemetjes. Tegen elf uur was iedereen weer thuis.

Zaterdag 09 juli Zeeland.

Abdelkader Zaaf. Een Algerijer met Franse nationaliteit en bovenal een moslim. Zaaf had een doosje met pillen van de Belgen aangenomen. De pillen zouden hem sneller doen rijden. Hij wilde heel snel rijden en nam alle pillen in één keer. Samen met Marcel Molinès ontsnapte hij. Opeens begon Zaaf te zigzaggen en viel flauw langs de weg. Als gevolg van de amfetamines was hij in levensgevaar. Een boer bracht hem bij bewustzijn door een fles witte wijn over zijn hoofd te gieten. Zaaf stapte op en reed de verkeerde kant in en stortte weer neer. De dronkenschap van Zaaf ging aldus de geschiedenis in. Algerije mocht hij niet meer in omdat een moslim geen alcohol mag nuttigen. In Nîmes is zijn maag leeggepompt.

Negen man vertrokken vanuit Steenberghe voor een rondje Zeeland, en dan met name Zuid en Noord Beveland en Duiveland. Via het buurtschap Kladderhoeve naar Tholen, altijd de moeite waard om eens rustig de pleintjes en hofjes te bekijken. Het eerste deel van de Oesterdam was de wind ons gunstig gezind. Het water van de Oosterschelde klotste vriendelijk tegen de dam. De schuimkopjes boezemden ons geen angst in. Het Bathse Spuikanaal bracht ons naar de voet van de dijk lang de Westerschelde. Het nauw van Bath werd gerond door een oranje geverfde chemicaliëntanker, het deed mijn hart sneller kloppen. Een staaltje zeemanschap ontsprong zich voor onze ogen. De wind vroeg om een iets andere wijze van fietsen, een soepel roulerend treintje was het resultaat. Een niet al te spraakzame man uit Wouwe sloot zich bij ons aan een draaide mee in het molentje. Wij reden langs uitgestrekte akkers met aardappelen, suikerbieten en uien. De uienlucht drong diep door in de neusholten. Na Waarde werd het treintje weer in gang gezet. In Hansweert werden beenstukken en armstukken uitgedaan. In de sluis lag een roro-schip. In elk dorpje stond een kerk, echter geen café. Oudelande was hierop geen uitzondering. Een bordje geeft aan dat Mary's theetuin in de buurt moet zijn. De Pieter zien gelukkig het bordje op tijd, links af en na 500 meter is de tuin. De uitbaatster, Mary Barendrecht (derde op het Nederlands kampioenschap in 1980) ontving ons met een vriendelijke blik. Wij lieten ons de koffie, thee en de zelfgemaakte yoghurttaart en vruchtentaart goed smaken. Het theehuis is een waar pareltje in deze oase van stilte. In het Sloegebied lagen een paar boorplatforms in ruste. De scheepswerf van Damen torende boven alle gebouwen uit. De kustlijn werd gevolgd naar Vlissingen, de Jan Raas route nadat wij eerder al op de Jo de Roo route hadden gereden. De boulevard was een waar schouwspel van attracties. Zelfs een poppenspeler die een pop op een fietsje liet rijden. Dishoek, Zoutelande, Westkapelle volgden. Een deel van de route liep over een toeristisch fietspad door de bossen aan de rand van de duinen. Kees moet jaarlijks een magisch doosje hebben om zulke mooie routes tevoorschijn te toveren. Hij verstaat de kunst als geen ander om de wegen en

paden op een fantastische en uitdagende wijze aan elkaar te knopen zodat iedereen aan zijn trekken komt. In Domburg nemen wij de tweede stop om de brandstof aan te vullen.

De vriendelijkheid van de bediening staat in een schril contrast met de gemoedelijkheid van Mary. Even het gevoel alsof wij slechts gedoogd werden omdat wij geld in het laadje brachten. Het geld komt hier te gemakkelijk binnen en dat leidt tot een verslapping van de gastvrijheid. Op nu naar Noord Beveland. Vanaf de Roompot nemen wij het buitendijks fietspad richting de Oosterscheldebrug. Op de ooit langste brug van Europa hadden wij de wind in de rug. Gezien de tijd wordt gekozen voor de kortste weg naar Steenbergen. Bruinisse, Grevelingendam en rechts af. Mike had nog even last van een opspelend middenvoets beentje. De Krammersluizen en het eerste deel van de Philipsdam was de laatste beproeving met de wind als tegenstrever. Steenbergen werd zonder problemen bereikt, geen valpartijen, geen lekke banden, lekker weer en een mooie inspirerende route, Wat wil je nog meer? Een Zeelandtocht met Rien in de gelederen!

Zondag 3 juli Engelen verslag Piet v G

Nadat Rien uitgebreid gecompimenteerd was met zijn nieuwe helm, gingen we onder leiding van Kees op weg met de wind in de rug. Met zijn stuurcomputer had hij weer een mooie tocht, vol verrassingen uitgezet. Zo staken we bij Drongelen de Bergsche Maas over.

Helaas draaide onze penningmeester, werkend aan zijn comeback, na de pont linksaf voor een verkorte route. Jammer want de rit kwam boven de 100 km, dus recht op koffie, en na Hedikhuizen bij het pittoreske Bokhoven was een aantrekkelijk terras met uitzicht op de Maas. Niet voor ons deze keer. In Engelen hebben we geen engelen gezien, want deze ochtend bleven de hemelpoorten gelukkig gesloten. Na recreatieplas Engelenmeer fietsten we langs Den Bosch over wegen en fietspaden waar we nooit eerder reden. Omdat we over beschutte wegen reden, hadden we weinig last van de tegenwind, zeker achterin het peloton. We reden beschaafd over de altijd drukke fietspad door de Loonse Duinen van Giersbergen naar de Rustende Jager. Van Loon op Zand naar huis was verder een peulenschil.

13 leden kunnen weer een mooie rit in hun balboekje bijschrijven.

Zonddag 26 juni Viaductentocht

Fiorenzo Magni. De Toscaan van Vlaanderen. De Kolos van Monza. Een groot coureur die op moest boksen tegen Bartali en Coppi. Hij was de eerste die een merk buiten de wielersport promootte; Nivea. Tien leden vertrokken vanaf De Warande onder een opbeurend zonnetje richting Terheijden, hier werd Erik K opgepikt. Via Elsakker ging het naar station Prinsenbeek. De zesde beklimming had zelfs een echte haarspeldbocht. Op de top reden wij door een haag van applaus en aanmoedigingen. In de afdaling gelukkig geen sneeuwmuren. Jan de R leidde ons door De Verloren Hoek naar Etten Leur. Verloren Hoek staat voor een afgelegen, weinig opbrengend, stuk land dat amper waard is om bewerkt te worden. Bij de grensovergang Hazeldonk keken de weekendhoudende truckers ons meewarig aan. Bij De Mosten werden wij opgehouden door een lading kinderen die op weg waren naar een hopelijk droog dagje uit. De stop werd gehouden in Meersel Dreef. Belgische koeken hebben nu geen geheimen meer voor ons. Een opzichtige mercedes, bestuurd door een Nederlander, reed wel vier keer de parkeerplaats af en op. Zaten wij op het terras lekker in het zonnetje. Toen wij bij het vertrek de hoek om gingen werden wij belaagd door een zwarte muur die niet veel goeds van plan was. Laat duidelijk zijn dat dit geen etnisch profileren richting zwarte muren is. Het is puur een uiting van opgebouwde ervaring met zwarte muren; meestal komt daar niet veel goeds van. Zo nu ook weer. Regenjasjes aan. Richting De Galderse Meren ging de zwarte muur helemaal los. Watervliegen over de weg, zoals de Belgen zeggen, lag op de loer. Even later werd het droog. Het betrof een tactische terugtrekking van de zwarte muur. Hij kwam met meer troepen terug. Bij het volgende viaduct moest tegen de stroom in worden geklommen. Na Ulvenhout werd het minder intens. Na Dorst werd het zelfs droog. Jan de R en Piet R besloten om Erik K naar Terheijden te begeleiden om zodoende toch boven de 100 kilometer te komen. Als dank voerde Erik K het tempo stevig op.

Al met al toch een geslaagde tocht. Geen lekke banden, geen tests van de zwaartekracht. Wat Brexit ons gaat brengen zullen wij zien, deze ochtend wordt ons niet meer afgepakt.

Zondag 19 juni Noordhoek (PvG)

Louison Bobet. Maakte, tijdens de bevrijding, onderdeel uit van het 41ste regiment in Rennes. Tijdens zijn eerste overwinning van de Tour in 1953 werden in Bordeaux door zijn lijfarts, dokter Maros, steenpuisten weggesneden. Zijn Tour van 1955 wordt wederom met veel zadelpijn gewonnen. Eind 1955 werd hij geopereerd. Er werd een stuk dood vlees verwijderd en er waren 150 klemmen nodig om de bloedvaten te dichtten.

Eindelijk droog vandaag, maar nog wel kil. Deze week kwam de regen met bakken naar beneden. Drie leden behaalden in de Vogezen hun zwemdiploma en de drie leden die gisteren in Limburg op hoogtestage waren zagen zich gedwongen om na 50 km de strijd tegen de elementen te staken. Slechts 7 leden en 1 gastfietser aan de start. Verontrustend weinig? Maar het was dan ook vaderdag en we kennen momenteel nog al wat geblesseerden. Er zijn leden die net geopereerd zijn of op een operatie wachten en enkelen zijn al op vakantie. Anderen wachten mogelijk op echt zonnig weer. Of misschien op een betere conditie?

Via Terheijden, Zevenbergen reden we naar het door de toercommissie opgedragen doel Noordhoek. We misten onze vast wegwijzers Kees R en Piet R en daarom reden we het laatste stuk op de borden. Met de wind in de rug bereikten we Den Hout waar de harmonie juist een aubade bracht aan een zoveel jaar getrouwd koppel. Twan hebben we daar niet gezien.

Nog voor elf uur hadden we de 65 km achter de kiezen. Volop tijd dus nog voor de familie om de sportieve vaders te verwennen.

Zaterdag 18 juni Limburg's Groen

Fausto Coppi. De onvergelykbare. Tegenstrever van Bartali. Avonturen met de Vrouw in het Wit (Dame Blanche). Malaria. Iedereen kent de geschiedenis van deze man.

Vanwege de barre omstandigheden is de rit ingekort tot 50 kilometer.

Zondag 12 juni Sliedrecht

Gino Bartali. De Vrome. De oorlog had hem de mooiste jaren van zijn wielerven ontnomen. Zijn prestaties op de fiets zijn bekend. Minder bekend is het gegeven dat hij Giovanni Valetti, een begenadigd klimmer, in bescherming nam tegen de fascistten.

Vandaag werd met de daver in het lijf gereden.

Zondag 05 juni De IJzeren Man

Antonin Magne. Had als lijfs preuk: "Zonder deugd, geen roem". Een man zonder uitpattingen. Hij was niet spectaculair. Volharding en opoffering lagen ten grondslag aan zijn successen.

Muhammad Ali was wel spectaculair. Er vallen de laatste tijd veel jeugdidolen om.

Vandaag 14 man aan het vertrek. De zon brengt ons al in een bete stemming. Cuno heeft de afgelopen week De Alp beklommen, het weer was niet al te best, eigenlijk ronduit slecht.

Wij kiezen een andere aanrijroute, nu eens via de Rijense Broek. Langs de Edelherten boerderij. Er liep al heel veel vlees in de wei. Waar zal het rond de feestdagen liggen? Bij de manage was een enorme happening met paarden gaande. In Riel was het jaarmarkt. Een man bitste ons nors toe dat wij beter om hadden kunnen rijden. Toen ik zei dat wij naar Café De Vriendschap wilden klarede bij meteen op. Hij werd de vriendelijkheid zelve. Het beruchte bos laten wij rechts liggen. De vennen van Oisterwijk liggen er gladjes bij. Na Oisterwijk krijgen wij de fietspaden richting Vught. De kwaliteit van het fietspad langs de N65 is het afgelopen jaar fors minder geworden. En dat doet zich gelden. Cuno wil een oneffenheid ontwijken, raakt daarbij de fiets van Rien. De rest is geschiedenis. Cuno heeft een vervelende breuk in het sleutelbeen en moet binnen 10 dagen geopereerd worden. Rien heeft een scheurtje in het kapsel van het schoudergewricht. Annie Caron was de Florence Nightingale van deze ochtend. Petje af voor haar. Toen Rien in de auto zat had hij nog een welgemeend advies voor ons: "Doe voorzichtig aan!". Was niet tegen dovenmansoren gezegd. Enigszins bedompt vervolgden wij de weg naar huis. Rond 13:15 waren wij in Oosterhout.

Zondag 29 mei Cromvoirt

Nu geen korte beschrijving van het leven van een oud-wielrenner. Nee, nu zit ik vol met wat als dit en wat als dat vragen. Mijn hoofd loopt ervan over, zelfs tijdens de nachtelijke uren komen ze opzetten.

Wat als Louis Ocaña niet op de Col de Mente was gevallen in 1971? Had hij dan gewonnen?

Wat als Lucien van Impe in 1976 in het befaamde dal geen hulp had gehad van Louis Ocaña?

Had Joop dan zijn eerste Tourzege te pakken gehad?

Wat als Bernard Thevenet in 1977 geen doping had gebruikt? Had Hennie Kuijper dan gewonnen?

En steeds wordt de reeks afgesloten met dezelfde vraag. Een vraag die bij velen de laatste dagen door het hoofd zal zijn gegaan.

Wat als Steven Kruijswijk de bocht niet gemist had in de afdaling van de Col d'Agnel? Was hij dan de eerste Nederlander die de Giro had gewonnen? Wij hebben nu de man van de Gavia en de man van de Angel. De beelden staan voor eeuwig op mijn grijze harde schijf, althans voor zolang hij in tact blijft. Heeft Vincenzo Nibali zich deze dagen herpakt of heeft hij gepakt?

Vandaag 10 leden aan het vertrek. De voorspelde mindere weersomstandigheden hebben de trein gemist. De lucht is weliswaar grijs. De weg is echter droog. In een stevig tempo wordt vertrokken richting 's-Gravenmoer, De Moer en de Drunense Duinen. Zelfs het fietspad door de duinen is droog. Na Cromvoirt wordt de route verlegd naar De Elshoutse Wielen, de 16 wielen zijn ontstaan door dijkdoorbraken. De Zeedijk is halverwege afgesloten in verband met werkzaamheden. In de Overdiepse Polder volgen wij niet de dijk, wij nemen het nieuw aangelegde fietspad. Een kaarsrecht pad dat doorloopt tot aan een informatiebord alwaar je naar links moet. Het fietspad leende zich voor forse tempoversnellingen die ook weer afgewisseld werden met vertragingen. Per saldo echter een versnelling. Mike ondervond hinder van een krakend geluid in de crank. Hij durfde niet met volle kracht de pedalen te geselen. Daarna was het samen uit en samen thuis. Als groep werd naar Oosterhout gereden. Hopelijk heeft het parkfeest vanmiddag ook droog weer. Bleek ijdele hoop.

Zondag 22 mei Brabantse Biesbosch/Noordwaard

Ottavio Bottecchia. Voorbestemd om in de bouw te werken. Werd tijdens de Eerste Wereldoorlog door een beroepsrenner opgemerkt. Werd op 28 jarige leeftijd beroepsrenner. Kon alles, sprinten, tijdrijden en klimmen. Een jaar later tweede in de Tour. Won de Tour op 30 en 31 jarige leeftijd. Kwam twee jaar later op mysterieuze wijze om het leven. De moordenaar had gehandeld uit jaloezie.

Vandaag negen man aan het vertrek. De lucht wordt gekenmerkt door veel meer dan 50 tinten grijs. Zo nu en dan een piepklein plukje wit. Erik K heeft een nieuwe helm. Kees is nu echt 70 jaar, als cadeau rijdt hij bijna de gehele rit op kop. Waar zal toch dat knopje op het stuur zitten? Of is het gewoonweg pure klasse, een klasse die met het klimmen der jaren pas geëtaleerd wordt?

Vanaf Hank nemen wij het nieuwe fietspad op de dijk. Rechts de landerijen, links het Steurgat. Een steur siert als kunstwerk een open ruimte. Geur van houtvuur. Een scoutinggroep heeft de tenten opgezet in de oever. Na de Biesboschsluis nemen wij de buitenkant van de waard. Ganzen, gras en de Merwede bepalen het beeld. De natuur moet zich nog zetten. Even zelfs zon. Slingerend door de Noordwaard. Over een paar jaar zal het er weer anders uitzien. Het karakteristieke museum is geopend. Richting de Spieringsluis begint het te miezeren. Toch de doodlopende weg van de landtong ingereden. Mogelijk komt aan het einde van deze weg een pont naar Lage Zwaluwe. Bij het keerpunt doet een aantal het regenjack aan. Bij het mogelijke café wordt besloten om door te rijden. Nat naar binnen is geen optie, de afkoeling wordt gevreesd. Nog meer regenjasjes aan. Slingerend door de Noordwaard vervolgen wij onze weg. Serieuze regen wordt ons deel. Stijle bruggetjes. Mooie boerderijen. Mike toont zijn balanceerkunsten langs de rand van de weg. Via hetzelfde fietspad langs het Steurgat terug naar huis. Weer de geur van houtvuur. De festiviteiten op het Heereplein in Raamsdonksveer vallen in het water. Kees, Martien en Mike hebben vandaag een mooi staaltje koprijden laten zien.

Maandag 16 mei Heusden

Philippe Thys, de eerste die driemaal de Ronde van Frankrijk (1913, 1914 en 1920) wist te winnen. Hoeveel keer had hij de Ronde kunnen winnen als de Eerste Wereldoorlog geen roet in het eten had gegooid? Hij stond 's-nachts om 03:00 uur op om te gaan trainen omdat de fysieke capaciteiten dan het beste benut zouden kunnen worden, althans dat was zijn overtuiging. Hij streed ook voor een betere beloning voor de slaven van de weg.

Een grijs wolkendek nodigde niet echt uit. Het resultaat was er een afspiegeling van. Vier leden aan het vertrek. Overleg over de route. Liever geen wegen met klodders vochtige klei. Heusden viel af. Gekozen voor een alternatief langs De Rustende Jager en Giersbergen. Zo nu en dan kwamen er toch blauwe plukken door de grijze massa gepriemd. De meeste buitjes vielen op plaatsen waar wij niet fietsten. Na Giersbergen staken wij tweemaal het Drongelens Kanaal over. Dus heen en weer.

Het Drongelens Kanaal is tussen 1907 en 1911 gegraven om wateroverlast te voorkomen in de lage gebieden rond Den Bosch. Het is ruim 19 km. Lang en heeft een verval van 100 cm. De AA, Dommel en Leij komen bij Den Bosch samen en gaan daar verder als de Dieze. Bij te forse wateraanvoer ontstonden er overstromingen.

Theo zag voor het eerst de voetbaltempel van RKC. Op het Halve Zolenpad was het dit keer rustig. Wind schuin tegen. Niek had gelukkig superbenen. Na Raamsdonk nog over Geertruidenberg om Twan in Den Hout af te zetten. De frietkar stond al paraat bij de kerk.

Zondag 15 mei La Trappe

Louis Ocaña. De meest Spaanse van de Franse wielrenners en de meest Franse van de Spaanse wielrenners. De man met de kuilen in de wangen. De man met de elegante zit op de fiets. De man die de strijd aanging met de Kannibaal. Bekender van de tour van 1971 dan van de gewonnen tour van

1973. Na het fietsen legde hij zich toe op de productie van armagnac. De aarde gaf niet toe aan het temperament van Louis. In 1994 pleegde hij zelfmoord.

Scheen de lente vorige week nog hoogzwanger van de zomer, vandaag zou je denken dat de lente al in verwachting was van de herfst. Koude wind uit het noord westen, zo nu en dan het een dosis nattigheid was ons deel. Inclusief buurman John vertrokken wij met tien man richting De Koningshoeven. Jan de R reed bij de Postelse Hoeve lek nadat wij al slingerend en hobbelend door de Reeshof waren gegaan. Kees, in korte broek, kwam ons al tegemoet gereden. Inschrijven, een bakje en op weg naar De Achelse Kluis. Theo reed ook lek. Hij weet nu hoe bandenlichters gebruikt moeten worden. De stempelplaats in Hoogeloon werd genegeerd. De route loopt deels door het gebied van de acht zaligheden. De soldaten die hier rond 1830 lagen ingekwartierd beschreven dit gebied als armzaligheid. De sel-igheden werden toen smalend omgezet in zaligheden. Op het fietspad door de Leender Heide werden de schotse hooglanders met enig respect in een rustig tempo tegemoet gereden. Een onverwachte draai van hun kop en je fiets hangt in hun majestueuze hoorns. De Achelse Kluis bood een schitterend aangezicht, vennetjes, biddende valken, een ree. Jammer dt het klooster gesloten was. Dan maar de pauze bij Eetcafe Zomerhof. Zonder iets te gebruiken maar opgestapt. De bediening, van oogverblindende kwaliteit, was niet ingesteld op zoveel te laven personen. De meeuwenkolonies van Het Groot Malpieven en van de Vaarvennen waren uitgestorven. Waarheen? Nu de stempelpost in Hoogeloon wel aangedaan. Drinken met een punt. De tomatensoep liet te lang op zich wachten. Dat wij hier in de binnenlanden van Brabant waren werd echt duidelijk toen bleek dat er niet gepind kon worden. Heeft de tijd hier stil gestaan? Een bui maakte de klinkers glad. Na Haghorst nog een klinkerweg die de uitwerking had van een verkeerd afgestelde trilplaat. Een zucht van opluchting toen er weer asfalt onder de ranke wieltes doorgleed. De afstand begint zijn tol te eisen. Daar de twee karakteristieke torens van de abdij. Nog wat drinken. Blij dt er enorme parasols staan die ook regendruppels afvoeren. Via een alternatieve terugweg naar Oosterhout. Tegen kwart voor vier waren wij thuis.

Zondag 08 mei Ginhoven

Raymond Poulidor; beter bekend als Poupou; nog beter bekend als de opa van Mathieu van der Poel. Eerst stuitte hij op Jacques Anquetil, later stuitte hij op Eddy Merckx. Ploeggenoot van Joop. De lente is hoogzwanger van de zomer. Waren de natuurliefhebbers vorige week nog bang voor het welzijn van de jonge kieviten, nu maken ze zich zorgen om de mussen die van het dak vallen. Met twaalf man wordt van een zonovergoten parkeerplaats vertrokken. Al snel sluit een bekende gastrijder uit Teteringen aan. Het tere groen van het bladerdak filtert de zonnestralen. Via de Kloosterstraat gaan wij om Chaam heen. Een kastanjeboom in volle bloei aan de linkerkant. Rechts paddenpoeltjes. De onvermijdelijk Kloosterhoeve ligt er aangenaam bij. Richting Meerle laten wij de Vagevuurstraat rechts liggen. Wat is ons vroeger toch een hoop op de mouw gespeld over het vagevuur, de hel en de hemel. Leefde je heel slecht, dan kwam je in de hel. Leefde je heel goed, dan kwam je in de hemel. Leefde er tussen in dan was het vagevuur jouw deel. Zat je in het vagevuur dan kon je de hemel nog verdienen door in het vagevuur je beste kant te laten zien. Sprookjes!! Geen sprookje is de schoonheid van deze omgeving. Grasland, akkers, boomgroepen en bosranden. Na Ulicoten via de binnenlanden naar Wortel. Hierbij werden zo nu en dan sterk ruikende geurcirkels aangedaan. Bij het bushokje links af, de Kolonieweg in. Van de opstand van afgelopen nacht is aan de buitenkant niets te merken. De slechtlopende klinkerweg met in een bocht naar rechts onvervalste kasseien is een beproeving. Dan is daar ineens het centrum van Ginhoven. Tijd voor een bananenstop. In 1440 werd de Abdij van Tongerlo eigenaar van dit domein. De in dit domein gelegen hoeven waren de verste hoeven die bij de abdij hoorden. Wij hebben zicht op een boerderij en op een perceel grasland waarvan de sprietten gekortwiekt worden. Vanaf Baarle Nassau binnendoor naar Alphen. Richting de Huisdreef een eenzijdige test van zwaartekracht door Marco. In de bocht gaat hij in slow motion onderuit. Een nukkig leeglopende voorband was de oorzaak. Frank schakelt op het viaduct naar Bavel verkeerd, een achtervolging met Jan de R is zijn deel. Via de Wouwerbeekseweg naar Dorst. Tegen twaalf uur thuis.

Zondag 01 mei Willemstad

Roger Rivière. Wereldkampioen achtervolging 1957, 1958 en 1959. Houder werelduurrecord 1958. Ging de weg op. Angsten beheersten hem. Angst om zijn ambities niet waar te kunnen maken. Angst om Jacques Anquetil niet te kunnen verslaan. Groot experimentator met medicijnen (pijnstillers, palfium). Op 10 juli 1960 reed hij tijdens de Tour in de afdaling van de Col du Perjuret het ravijn in. Twee gebroken ruggenwervels. Een mooie bloem geknakt in de knop. Veertig jaar, keelkanker, dood. Vandaag 18 leden aan een zonnig vertrek. Een record! Twee in korte broek. Een aantal in winterjack.

Cuno heeft met succes de Hollandse Berg beklommen. Wie had dat een paar geleden durven dromen? Petje af voor Cuno. Hij verdient een diepe buiging voor zijn prestatie. Het had hem ook niet onberoerd gelaten. Vandaag had de rit een plezierige verrassing. De mooie opkomst gecombineerd bij het lonkende zonnetje zorgden ervoor dat een extra lusje ons deel werd. De teller zou zodoende boven de 100 komen. Een bonus is altijd welkom. Bij het Wapen van Willemstad een bakje met iets erbij. Het ging erin als koek.

Voor het zover was eerst nog wat tegenslag. Hans reed lek. De Lamgatsebrug lag bezaaid met steenslag. Een witte reiger langs de oevers van de Mark. De bomen geven hun frisgroenen blaadjes prijs. De akkers met gepote aardappelen liggen te wachten op de groeiopwekkende stralingen van de zon. Op de velden met uien laten de sprietjes zich door de wind zacht heen en weer wiegen. Achter gaas dartelen jonge Erdogeitjes. Hopelijk word ik niet verraden door de kliklijn die de Turkse Pasja hier in het leven heeft geroepen. Hoe lang zal zijn arm van de Sultan zijn? Eer is goed te veel eer is funest voor de omgeving. Terug via Klundert, Zevenbergen Lage Zwaluwe. Bij het uitkomen van de Achterdijk was Twan even het spoor bijster, zijn fiets kreeg een modderbad. Jan in 't G hield het tempo strak in de hand. Bij een scherpe bocht naar rechts zocht Twan voor de tweede keer de berm op. Op de Weststad was het de beurt aan Frank om lek te rijden. Rond kwart voor één waren wij thuis.

Zondag 24 april Zundert

Felici Gimondi: Campionissimo. De wielster die bij de komst van De Kannibaal gedwongen werd in de rol van beste bijrolspeler. Hij won alle grote Rondes, veel klassiekers en was wereldkampioen. De opvolgers van Erwin Krol hadden een zeer wisselvallige dag voorspeld. Soms hebben ze het bij het rechte eind. Zeven man aan het vertrek. Ary en Theo hadden gisteren De Lek en Linge gereden, vandaag een beetje uitrijden. De winterjacks kwamen van pas evenals de handschoenen. Het lijkt alsof de wind de laatste jaren zwaar aan de doping is. De temperatuur heeft vandaag een baaldag ondanks dat de zon verwoede pogingen onderneemt om een vaste plaats te bemachtigen. De weg is een lappendeken van natte en droge delen. Op de terugweg worden de wolken dreigender. Blauwe luchten gaan de strijd aan met witte, grijze, donkergrijze en zwarte wolken. Bij ATV Sprint worden wij omgeleid. Twan leidt ons vakkundig door Breda. Heeft iets weg van een city trip. Wij worden nog getraakteerd op een bui hagel voordat Breda verlaten wordt. Eens zal het stabiel mooi fietsweer worden.

Zaterdag 23 april Lek en Lingtocht verslag Piet v G

De weersverwachting voor vandaag was niet al te gunstig: koud, een stevige windkracht en extreem lage temperatuur voor de tijd van het jaar.

Goed ingepakt gingen vijf leden van start voor de klassieker Lek en Linge. In een stevig tempo met de wind op de kop werd de brug van Gorinchem gehaald. Deze 25 saaie kilometers langs de A27 kennen we nu wel. We spraken af dat we volgende keer met de auto naar Sleenwijk rijden.

De 140 km kunnen we beter ten noorden van de Boven Merwede en Waal fietsen.

Vanaf Schelluinen begint het mooie fietsen in een aantrekkelijk en afwisselend landschap, deze keer met de door schilders en fotografen zo geroemde Hollandse luchten. Bij Noordeloos kregen we de eerste regen, geen purperen, die wordt niet meer gemaakt, maar gewoon transparante. Na de koffie in Vianen nog een kort hagelbuitje en verder bleef het droog. In Vianen raakte ik de groep even kwijt, maar ik vond Jan, Ary, Theo en Erik G terug onder een van de middeleeuwse poorten. Dank heren, voor het wachten. Vanaf Ameide met de wind in de rug over de opgehoogde dijk langs de Lek met een perfect wegdek was het heerlijk fietsen.

De Betuwe stond volop in de bloesem. De fruittelers krijgen het druk, want de komende dagen is er nog steeds kans op nachtvorst. Na 80 km belandden we weer in de gastvrije uitspanning De Notenboom voor koffie met gebak. Hier is het nog gezellig ouderwets en eenvoudig, al kun je er sinds kort ook met PIN betalen. Niet te veel veranderen zou ik zeggen.

Vanaf het pittoreske Rhenoy slingerden we langs de Linge via Leerdam naar Arkel, steeds met de wind mee. Vanaf Dussen was het nog even de spieren aanspannen om de wind die steeds meer van noord naar west draaide te trotseren.

Tegen drie uur waren we na bijna 150 km weer thuis.

Jan, bedankt voor de perfecte navigatie en het koptrekken. Volgend jaar weer!

Woensdag 20 april Tijdrit

Raphaël Geminiani, renner en later ploegleider. Won de bergtrui in De Giro en in de Tour. Was ploegleider van Anquetil. Wist als ploegleider de tweestrijd tussen Anquetil en Poulidor tot mythische hoogten op te voeren. Liep samen met Coppi in Opper-Volta malaria op. Coppi overleed eraan, Raphaël had een sterker lichaam en raakte er bovenop.

Wind, wind en nog eens wind gecombineerd met een lage temperatuur. De echte kleppers deerde dat niet. Bijna iedereen reed bij de eerste tien. Piet R viel er buiten en was weer eens het laatste wagonnetje. Maar waar waren zij die op de zondagen de zweep erover leggen? Niet de moeite waard? Faalangst? Een beperkte zin? Zullen wij het ooit weten? Naast de eerder genoemde wind werd de avond ook gekenmerkt door een penetrante gierlucht op een deel van het parcours. De onaangename prikkeling van het reukorgaan werd meer dan gecompenseerd door het aanzicht van de volle maan, waarvan wij trouwens nooit de achterkant te zien krijgen, tegen een flets blauwe achtergrond. Na afloop was het de vraag of Erik K nog voor het donker thuis zou zijn. Theo had overigens deze avond zijn vuurdoop wat tijdrijden betreft, dat gaat wat geven als hij het onder de knie heeft, nu liet hij al grote namen achter zich.

Zondag 17 april Arendonk.

Vandaag de Amstel Gold Race. Eind jaren zeventig, begin jaren tachtig leek het erop dat de naam veranderd moest worden in Amstel Gold Raas. De gebilde Zeeuw won namelijk in 1977, 1978, 1979, 1980 en 1982. In 1981 won De Das. Jan Raas was de klassiekersspecialist van ons land.

Nog een aanvulling op Monsieur Paris-Roubaix; hij heeft een tijd kennis gehad en is mogelijk ook getrouwd geweest met een schone uit Kruiningen.

Vandaag twaalf leden aan het vertrek. Twee in korte broek. Meer in het winterjack. De temperatuur was laag, de zon deed verwoede pogingen terreinwinst te boeken. Op naar Arendonk. In Alphen koos Rien voor een kortere route. Zijn schaatsconditie heeft dit seizoen bij de vertaalslag naar fietsconditie aan rendement ingeboet. De blauwe luchten kregen steeds meer robuuste witte plukken te verwerken. Zou Merkel met Erdogan niet een afspraak kunnen maken over het aantal witte plukken in de blauwe lucht? In ruil voor een gedegen afspraak zal ik proberen mijn ongenoegen omtrent zijn gedrag jegens journalisten en andersdenkenden niet te uiten. Hoewel ik wil niet tot de weggijzers gaan behoren, dus laat de witte plukken maar komen. Laat ze maar uitgroeien tot grijze en zwarte plukken.

Het ven tussen Poppel en Hooge Mierde was goed gevuld met water, is jaren anders geweest.

Bij de grens werden wij niet aangehouden. Het kanaal lag er somber bij. Het fietspad vanaf de brug was klaar. Bij een boerderij werd op verzoek een alternatief op de bananenstop ingelast. Dit keer was het een tenenstop. Martien had zo'n last van koude tenen. Mike vertelde hoe zij zoiets oplosten in Noorwegen wanneer de nazaten van Michiel de Ruyter daar op oefening waren. Schoenen uit, sokken uit en de tenen op de warmste plaats van je maatje opwarmen.

Richting camping De Kievit een ontlading van een zwarte pluk. Om Alphen heen. Jan it G bleef de trappers in slow motion rondmalen. Waar haalt hij de energie vandaan? Op het fietspad richting Rijen moesten wij vol in de remmen. Een wandelende gozer had zich middels oortjes van de buitenwereld afgesloten. Het deed hem schijnbaar plezier om een groep fietsers eens lekker dwars te zitten.

Ruim na twaalf uur vielen wij op de klep.

Zondag 10 april Maas en Duinen.

Roger de Vlaeminck, ofwel "Monsieur Paris-Roubaix". Bij zijn eerste overwinning in 1972 reed hij De Kannibaal aan flarden. In 1975 werd hij tweede achter de slim rijdende Hennie Kuiper op de wereldkampioenschappen. Hij richtte zijn aandacht op de klassiekers nadat De Kannibaal hem in de Tour van 1969 in de Vogezes op zijn plaats had gezet. Onze Joop heeft nog met hem bij Flandria gereden.

Deze week kennis gemaakt met een nieuw pittig ingrediënt, naast de groene peper, de rode peper is nu ook de Panama Paper op de markt.

Vandaag 15 man, en een gastrijder, aan het vertrek. Twee in de korte broek, één met het winterjack. De contrasten zijn soms groot. De nachtelijke regen hing nog in blinkende druppels aan de ontluikende knoppen van de met voorjaarsenergie gedrogeerde bomen en struiken. Het gras van de weilanden stond, weliswaar drijfnat, fier overeind om de verkwikkende warmte brengende zonnestralen op te vangen. Na de Coca Cola zochten wij de klinkers van het Galgeneind op. Op de Bergsehoef was een eenzijdig ongeval geweest van een paard en wagen. Nadat het paard uit de benarde positie was gebracht hielpen wij de wagen weer op de vier wielen. Het fietspad door De Duinen heeft er wel eens schoner en droger bij gelegen. De heidevelden maken zich al op voor de bloei in het najaar. Het is alsof wij in Hindeloopen fietsen, zoveel hinden zagen wij lopen.

Vandaag geen stijfzand. Talloze vogelgeluiden strelen onze oren. Wij missen Ton, hij kon ons precies vertellen welke geluiden tot ons komen. Na het afwateringskanaal werd in de zon de bananenstop gehouden. Ondanks de vochtige ondergrond schoten wij geen wortel. Onderweg naar de Elshoutse Wielen reed ik voor een dilemma. Een auto gaf ons weinig ruimte. Voor mij een joekel van een gat. Links erlangs zou zeker een valpartij opgeleverd hebben. Rechts erlangs was onmogelijk, dan maar door het gat.

Een slangenbeet was het gevolg. Het fietspad langs de Wielen was halverwege afgesloten. Na Doeveren langs de haven van Waalwijk om richting de Overdiepse polder te gaan. Links de dijk en rechts de onzichtbare Maas. Een containerschip gleed achter het riet langs. Bovenop de dijk besloot Cuno het rustiger aan te doen. Een aantal bleef bij hem totdat aangegeven werd dat hij samen met Ad C door zou rijden. De anderen zetten de achtervolging in op de kopgroep. Een achtervolging die zou duren tot op De Wielstraat. De achtervolging had bij Rien veel krachten gevraagd. Trouwens niet alleen bij Rien. Alsof de groep door een papierversnipperaer was gehaald werd Oosterhout binnen gereden. Vandaag geen samen uit en samen thuis. Hopelijk volgende week beter.

Zondag 3 april Woudrichem 80 km Piet van G

Om precies halfnegen gaf ritleider Jan in 't G het startsein. 7 lange en 4 korte broeken gingen op weg voor de 80 km richting Woudrichem. Onze vaste verslaggever Piet R schitterde door afwezigheid. Later bleek dat een algemene lichamelijke ongesteldheid hem aan huis gebonden hield. Het voorstel om na 14 kilometer een minut te stoppen haalde het niet. We zijn toch meer wielrenners dan voetballers.

Met de wind in de rug ging de groep voortvarend richting 's Gravenmoer, Overdiepse polder en de Heusdense brug. In het natuurgebied zitten de ganzen achter elkaar aan. De mannetjes achter de vrouwtjes? Of zijn het de vrouwtjes die de lente in de kop hebben? Op de lange dijk tussen Heusden en Woudrichem kregen we wat lichte regen in plaats van de voorspelde zon. Jan zorgde voor een toeristische passage door het stadje. De bazin van ons vaste koffieadres op de donderdagmiddag bij noordewind, zette de terrastafeltjes buiten, in afwachting van de zon. Die kwam er heel even doorheen bij Werkendam. Een van de korte broeken deed moeite om de schaduw te mijden en volledig van de zon te profiteren.

Om beurten reden de beter getrainde kleppers naast Jan die nooit van de kop afging. Ook ik probeerde het maar dat verveelde vrij snel. Naamgrapjes zijn nooit leuk, maar ik mag toch wel zeggen dat ik na enkele kilometers al in 't rood reed. Vanmiddag De Ronde op de televisie, dus tijd genoeg voor het herstel.

Na Dussen, Perenboom en Hank zorgde de passage van de brug van Keizersveer voor enige verbrokkeling van het peloton maar nog voor Raansdonksveer was de samensmelting een feit. Voorbeeldig stopte de groep om een moeder met kind voorrang te geven. Dat zal helaas niet in de krant komen. Met een mooi gemiddelde en na exact 80 km tilde ik mijn fiets weer op de haak.

Zondag 3 april Woudrichem. Op de brommer. (Twan)

De weersverwachting verleide enkele renners tot een korte broek. Helaas bleek het weer niet de gewenste zonnestrallen in petto te hebben. Onderweg werden we zelfs getraakteerd door enkele spetters en een toch wel stevige wind. Jan in 't Groen als ritleider had hieraan geen boodschap en reed de gehele rit als een locomotief een strak en constant tempo. Met een hoog gemiddelde viel ik voor 11.15 uur weer op de klep. Net slecht voor een rit van dik 80 kilometer.

Natuurlijk stond die dag vandaag in het teken van de Hoogmis. Zou Piet R. vandaag aldaar acte de presence hebben gegeven want hij schitterde door afwezigheid. Ik heb hem in ieder geval niet gezien tijdens de live uitzending van de ronde maar wellicht zat hij als volger achterop de motor. Dat gevoel had ik vandaag wel bij onze loc Jan met daarachter de vele wagonnetjes van onze renners 2 aan 2. Hadden we hier van doen met mechanische doping of is de vorm zo vroeg in het seizoen al bij vele toeders goed?

Met de wind in de rug via 's Gravenmoer naar Waspik, waar we nog de smeulende resten van de afgelopen weekend afgebrande loods konden aanschouwen, en vervolgens door de Overdiepse polder richting de brug van Heusden. Net voor die brug kregen we gezelschap van een met ons meedravend paard. Daarna langs het water via Wijk en Aalburg Veen naar Giessen en Rijswijk om het doel van de rit, Woerkum aan te doen.

Op de dijk passeerden we vele kleine kerkjes. Ook daar werd de Hoogmis met veel belangstelling gevolgd. Niet met Peter Sagan in de hoofdrol maar wel met volle banken. Daar kan de katholieke kerk nog wat van leren. Ook passeerden ons vele motorrijders zodat we toch al een beetje in de stemming kwamen voor de Ronde. Gelukkig geen lekke banden of aanrijdingen zodat we met de complete club weer bij Hank aankwamen alwaar bij de Kurenpolder een bende speedboten ons verraste met een waterballet. De snelheid zat er goed in en niet alleen bij ons cluppie.

Maandag 28 maart Alphen.

Charly Gaul, "De Engel van het Gebergte". "Cheri Pipi" is een minder bekende bijnaam. Hij bezat de gave om in apocalyptische koersomstandigheden een beslissende krachttoer neer te zetten. Geminiani en Anquetil hebben dat aan den lijve ondervonden.

Vandaag een herfstachtige dag aan het begin van de lente. Dat is logisch toch. De KNMI geeft de code van de lentekleur af. Na een nacht met regen en wind is het na achten droog. Met vijven staan wij vergeefs op de zesde te wachten. De weersvoorzichten waren dusdanig dat besloten werd een kortee ronde in de buurt te rijden. Via Meerberg naar Terheyden, beschut tussen de bomen. De Lage Vuchtse polder ligt te baden in de enkele zonnestrallen die door het steeds wisselende wolkende priemen. Voor Terheyden krijgen wij zicht op een gigantische regenboog. Het hout van Bax ruikt nog intenser. Voor de kerk de eerste druppels. Voor de molen is het weer droog. Toch besluiten wij door Wagenberg te rijden. Nog steeds droog. De Hellekant wordt eraan geplakt. Made laten wij rechts liggen. Richting De weststad de wind pal op kop. Piet v G is in zijn element. Den Hout is gestart met het onttakelen van Paaspop. De lege biervaten liggen gestapeld. Twan neemt zijn afslag. Niel zal nog een extra lus maken om aan meer kilometers te komen. Hopelijk was hij voor de regen thuis. Volgende week beter.

Zondag 20 maart Mc Donalds Etten.

Federico Bahamontes, de Adelaar van Toledo. Zes bergprijzen, één eindzege en twee tweede plaatsen in de Tour. Jammer voor hem dat er toen geen finishes op de top van een berg waren. Een paar apart in de bergen met Charly Gaulle. Wachtte gerust boven op de top met een heerlijk ijsje totdat de anderen gepasseerd waren

Vandaag dertien man aan het vertrek, evenals drie gastrijders. Kees had de regie in handen voor de rit naar het hamburgerpaleis. Via Molenschot langs de blokken met riet en het insectenhotel en de paddenpoel richting Chaam. Door het buurtschap Dassemus en door het buurtschap Ginderdoor. Voor Rijsbergen werd nog aangegeven dat verse weidemelk te koop was. Lijkt mij onmogelijk de koeien staan nog niet in de wei. Wij worden niet alleen door de politiek voor de gek gehouden. Wat te denken van het snoepreusje van de D66'ers naar Oekraïne dat door een bedrijf betaald is. Ik weet nu echt wel wat ik op 6 april ga stemmen. In de verte doemde de gele M op, wij lieten het rechts liggen. Kees had nog een ommetje in petto zodat wij er nog een tweede keer langs kwamen. Via het Liesbos naar de Elsakker. Jan in 't G hield bij de brug over De mark het tempo zodanig strak dat er bijna niemand overheen kon komen. Op de Schuivenoordseweg kwam het spel echt op de wagen. Twan, Jan in 't G, Ary en Piet R braken uit. Martien bleef op 5 meter steken en liet het lopen. De benen van Jan in 't G bleven onvermoeibaar draaien, Ary gaf zijn bekende snok aan het tempo, Twan deed er een schepje bovenop, Piet r bungelde aan het elastiek. De verlossende bocht naar rechts kwam in zicht. Na de bocht de rest terug laten komen. De ijsbaan is aan de zomerslaap begonnen. Erik was thuis. Iets na elfen rolden wij Oosterhout binnen.

Zondag 13 maart; Erik's tocht "één".

Hugo Koblet had als bijnaam "Pedaleur de charme". Hij droeg deze naam met verve. De gentleman had het wielrennen tot kunst verheven. In Mexico opgelopen gezondheidsproblemen braken zijn ongetwijfeld schitterende carrière in de knop. Mooie Hugo had altijd een zakkammetje in zijn wielershirt; na de finish eerst het haar op orde brengen.

Op deze mooie nawinterochtend lag de nachtvorst nog uit te rusten op de grasvelden, een glinsterend witte spreid zorgde voor enige warmte. Zestien leden aan het vertrek. Frank had zijn winterjack thuis gelaten. Frank had voor het vertrek al last van spijkertjeswee. Ad C reed door naar de Warande om het nieuws te delen. Met de wind in de rug langs de Schuivenoordseweg naar Langeweg. Eric G deed het verkennende werk. De opdrogende klei van de akkers begint te korrelen, schijnt goed te zijn voor de kwaliteit. Voor Zevenbergen links af. De weg lag er dit keer gelukkig schoon bij, geen brokken klei die je maar moest zien te ontwijken. De Lamgatsebrug had een nieuwe slijtlaag gekregen. Op de Goudbloemsedijk nog steeds de wind in de rug. Dat belooft wat voor straks. Tussen het riet een eenzame zilverreiger. Een karkas van wat eens een haas was langs de kant van de weg. De Mark over en via de Molendijk richting Zevenbergen. Piet v G gaf Piet R nog een koude douche. Martien liet zien dat hij voortreffelijk uit de winter is gekomen, Ary en Twan in zijn spoor. Hebben wij afgelopen week niet gelezen over Meldonium? Is toch alleen in het Oosten verkrijgbaar? De straffe wind maakt slachtoffers. Op de Huizersdijk volgt de hergroepering. Een toeristische rondrit door Zevenbergen. Als groep werd de wind danig bestreden richting Langeweg en Made. In Den Hout liet Theo een uitgelezen kans liggen om bij Twan, die al op snelheid lag, in het wiel te kruipen. Beginnersfoutje?

Zondag 06 maart; Ontbijttocht.

Ferdi Kubler stond bekend om zijn onderhandelingskwaliteiten tijdens de koers. Jammer dat hij na de koers, op het moment van betalen, last had van een selectief geheugen. Hij excelleerde in De Tour, de Ronde van Zwitserland, de Ronde van Romandië, de Waalse Klassiekers. Onvergeetbaar is de tourrit

van 1955 naar de Ventoux. Ferdi knalde vanaf de eerste klimmers. Geminiani kwam, met een uiterste krachtsinspanning, naast hem rijden en zei hem rustig aan te doen omdat de Ventoux geen col is zoals alle andere. Ferdi antwoordde: "Ferdie ook niet zoals de anderen, Ferdi grote kampioen". De weersvoorspellingen van afgelopen week zouden in de tweede kamer niet misstaan. Er werd zonder blikken of blozen volledig gedraaid.

Dertien leden aan het vertrek. De ritleider had de woorden van de secretaris opgevolgd. Wij werden om 11:00 uur in Den Hout verwacht. Het zou een geïmproviseerd rondje in de omgeving worden. De klinkerweg door de Lage Vuchtpolder (belangrijk gebied in de 80-jarige oorlog) werd geschrapt. Regelmatig werd omhoog gekeken. Zou het grijs blijven? In de verte kwam als een hoopgevend sprankje blauw tevoorschijn. Toch nog een minder goed lopende klinkerweg naar Blauwe Sluis. Via Lage Zwaluwe richting Drimmelen. Na het pompgemaal rechts af, langs het vakantiehuisje waar recent een afrekening had plaats gevonden in het criminele circuit. Het huisje lag er vredig bij. Een koppel zilverreigers langs de waterkant. Helkant. Frank had zich te warm aangekleed, hij haad enorme last van een warmteklop. Hij reed rond als een verkeerd afgestelde hogedrukpan. Via de Zonzeelse Polder naar Wagenberg en Terheyden. Het zwembad in Made lag nog in winterslaap. Twan gaf ons nog een rondleiding door De Contreie. Op de Brink werd een groepsfoto gemaakt met in totaal 25 leden. Piet v G kan aan de slag om er iets moois van te maken. Op het laatste moment schoof Peter v D nog aan bij het ontbijt. In totaal dus 26 leden, een opkomst van 74%. Een record. De uitbater schotelde ons een voortreffelijk ontbijt voor, het traditionele gebakken ei met spek mocht niet ontbreken. Benieuwd wat de rest van het seizoen gaat brengen.

Zondag 28 februari; Tweede poging.

Jean Robic. Bijnamen: Biquet (bokje), Tête de cuir (lederen hoofd) en Trompe-la-mort (verschalker van de dood). De man die de erelijst van ongeluk en ongevallen glorieus aanvoert. Schedelbreuk, schedeltrauma en vele ander breuken. Hij stierf in 1980 na een vriendschappelijke wedstrijd bij Joop Zoetemelk. Op de terugweg werd hij het slachtoffer van een verkeersongeval.

Op de tweede rit een opkomst van 42%. Een voorbode van een mooi seizoen? Vorig jaar slechts drie ritten met een hoger opkomstpercentage. Het was slechts een paar graden boven nul. Op veel plassen lag een laagje ijs. Dit jaar geen elfstedentocht. De gevoelstemperatuur lag ver onder nul. De penningmeester was in Zeeland, er werden eters verwacht.

Het vertrek was tegen de wind in. Robert V liet zien dat hij er zin in had. Volgende keer het kruit langer droog houden. Ad van D is na een sabattical de weg naar De Warande niet vergeten. Op de Buitendijk tussen Hank en Nieuwendijk maakte het niet uit of je vooraan of achteraan reed, je zat vol in de wind. Ary reed na Almkerk lek. Ook de banden krimpen bij deze temperaturen. De akkers lagen er slaperig bij, wachtend op verkwikkend zonlicht en smachtend naar de landbouwwerktuigen die binnenkort weer tevoorschijn zullen komen. Het Kasteel van Dussen lieten wij links liggen. Twan had zijn werk als vooruitgeschoven post naar behoren uitgevoerd. Na 50 kilometer het plaatsnaambord van de gemeente wiens naam wij dragen.

Zondag 21 februari; Eerste poging.

René Vietto reed als 20-jarige op 10 juli 1934 een solo van 150 km tussen Aix-les-Bains en Grenoble. Dit huzarenstukje herhaalde hij nog tweemaal, op weg naar Cannes en op weg naar Dignes. Hij was iemand die een beetje speciaal, geniaal en mesjogge was. Bovenal een superklimmer.

Vandaag de eerste poging. Stond in 2013 Twan moederziel alleen aan het vertrek voor een barre ijskoude tocht, vandaag waren er 8 fietsers en 1 hoffotograaf die de moed hadden om onder de grijze, nu en dan huilende, troosteloze en door een stevige wind voortgedreven wolkenmassa naar De Warande te gaan. Er is een schrijver die heeft het over 50 tinten grijs, vandaag volstaat één tint grijs. Na Molenschot trekken Theo en Piet R hun regenjasjes aan. Wij zijn niet de enigen op de fiets. Links en rechts zie je plukjes toerrijders ploeteren tegen de wind. Sommigen hebben al de wind in de rug. Wij rijden de Rimpelaar in en worden getrakteerd op een kracht die in een windtunnel niet zou misstaan. Via de twee blokken met fors deinend riet richting het asielzoekerscentrum, daar links af. Even beschutting. En warempel op een gegeven moment zelfs wind in de rug. In een weiland een rij pony's die met hun kont tegen de wind instaan. Het vuil in de sloten is samengedreven op een punt. Dan voor de tweede keer rechts af. Weer de wind pal tegen. Proberen een waaier op te zetten. Naar achteren omdat er een auto nadert. De groep wordt op het kantje gezet. Ik mis de aansluiting en moet een gat van 5 meter laten. Dit groeit snel aan tot 10 meter. Onbegonnen werk om het dicht te rijden. Bij de eerstvolgende haakse bocht een schelle kreet, gelukkig ze horen het. Op de kasseien van de Kalverstraat geeft Niek het tempo aan. Hij geselt de kasseien. Na de Kalverstraat komt de Koestraat en tenslotte de Schaapsdijk. Via de Oude Lijn en de Nieuwe Lijn naar de Reeshof en de Rijense

Broek. Hier krijgt Twan het op zijn heupen. Hij rijdt iedereen op afstand. Theo is was onhandig met zijn bidon in de weer en geraakt op forse achterstand. Een ingelast moment van rust is van harte welkom. Bij thuiskomst de fiets afspoelen, natte kleding uittrekken en een warme douche nemen. De kop is eraf.